

ARIEL C. BROZ

ATLANTIASEN TUHO

MUSTA VALTA

Ariel C. Broz

ATLANTIUKSEN TUHO

Musta valta

© 2024 Ariel C. Broz.

Teosta saa vapaasti lainata sillä sana ei tunne omistajaa.

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7050-4

Kadonneiden kansojen muistolle

Osa yksi:

”Se, joka kuolee eläessään, ei kuole kuollessaan.”

Olin viettänyt vihkimysmatkani jälkeen kaksi Seebultonin päivää hiljaisuudessa ja yksinäisyydessä, kerraten ja täydentäen kokemustani. Muistin mielestäni kaiken, mitä olin tuonpuoleisen tantereilla nähnyt ja olin myös onnistunut antamaan sille täsmällisen autenttisen muodon, ilman tarvetta symboliseen ilmaisuun. Vihkimykseni mysteereihin ei ollut unenomaisella tavalla vertauskuvallinen, vaan suora ensimmäisen asteen matka.

Äitini kuolema oli kaivertanut mieltäni, mutta olin vähitellen tottunut ajallisen eron ajatukseen, sillä minulla oli nyt aukoton subjektiivinen todistus siitä, että kuolemaa ei ole. Äiti oli ikään kuin matkalla ja näkisin hänet aikanaan. Voisin myös käydä tapaamassa häntä niin halutessani, kun asettuisin vihkimyskammion rauhaan uudelleen. Hierofanttina toimineen Amos-Khepin mukaan voisin käydä Tee-Ahtin sfäärissä myös uneni aikana – kunhan vain onnistuisin vakiinnuttamaan tilani – sillä uni oli kuoleman pikkuveli ja Mysteereihin vihityllä on saavutettu oikeus tuonpuoleisen tiluksien tutkimiseen.

Maalasin hiljaisessa maanalaisessa kammiossani puista muumioarkua, josta olisi aikanaan tuleva minun viimeisen leposijani sisin osa. Tervä ruokokynäni piirsi sen höylättyyn pintaan vertauskuvia niistä tahtumista, joita olin kokenut matkani kokonaisella kierrolla jumalten

päivä- ja yöveneen peräsimestä kiinni pitäen. Tuntui vaihteeksi hyvältä tehdä jotakin luovaa fyysisen ruumiin koordinaatiokyvyn avulla. Amos-Khep ja muut kuoleman salaisuuden sisäpiiriin vihityt toivat oviluukustani ruokaa kaksi kertaa päivässä ja keskustelimme toisinaan oven läpi niistä kysymyksistä, joita matka oli herättänyt. Vaikka eristämiseni rauhaa purettiin asteittain, se ei ollut vieläkaan loppunut ja lähes täydellinen hiljaisuus piti tajuntani yhtä selkeänä, kuin turkoosivetisen Poseidoninlahden päilyvä pinta keskikesän tuulettomuudessa.

Pieni pehmustettu kammioni oli viihtyisä ja pesämäinen, mutta aloin kaivata muiden ihmisten seuraa. Olin valmis astumaan takaisin maailmaan. Lopulta, kun kaksi Seebultonin päivää oli kulunut, minua tultiin hakemaan juhlasaatossa suureen kupolisaliin. Jotta vieläkin valoon tottumattomat silmäni eivät häikäistyisi, se tapahtui aamuyön ajanosilla, kun oli vielä pimeää. Kaikki viisauden temppelin opettajat saapuivat kammiooni ja näin yllätyksekseni, kuinka he loistivat samanlaista valoa, kuin Tee-Ahtin maailma: jokaisella vihityllä oli samanvärinen loiste, jonka olin aina nähnyt heidän tarkasti valikoidun kaapunsa yleisväreissä. Lisäksi näitä korkeamman tiedon haltijoiksi vihittyjä miehiä ja naisia ympäröi samanlainen värikylläinen sielunmuna, kuin niitä lukemattomia henkeviä olentoja, joita olin nähnyt siinä tuonpuoleisen maailmassa, jonka porttia pelottava kynnyksenvartija niin tehokkaasti valvoi. Se oli keskeltä kiinteämpi kuin reunoilta ja sisälsi monien sfäärien ainetta, joka pyörteili hiljalleen ihmeellisellä tavalla.

– Tuossa on uusi kaapusi, sanoi Amos-Khep sillä kuiskaavalla äänellä, jota olimme täällä silloin tällöin puhuessamme käyttäneet. – Pue se yllesi.

Temppelin vihityillä oli mukanaan se koko rituaaliesineiden sarja, jonka he olivat matkoillaan ansainneet ja jotka symboloivat tuonpuoleisten asioiden ja tapahtumien maanpäällisiä vastineita. Ymmärsin heti joidenkin merkityksen, mutta joidenkin kummallinen muoto ja tarkoitus olivat vielä vain osittain avautuneelle tajunnalleni salattuja. Mieltäni kiinnitti ennen kaikkea naispuolisen vihityn Niin-Liilin kädessä ollut pyöreä levymäinen esine, jossa oli suuresta jalokivestä tehty keskus, jota kiersi monimutkainen ja moniin suuntiin avautuva labyrinttimainen kuvio, jonka esittämiseen oli käytetty paitsi osittain kullattua paksua orikhalkionlankaa, myös pienemmistä jalokivistä tehtyjä etappeja, joista aukesi ikään kuin vaihtoehtoinen reitti jalokiven keskusta.

Niin-Liil huomasi tutkivan katseeni ja sanoi:

– Tämä on tulevaisuuden haltijan avain.

Vaikka tämä vahvaääninen ja voimakastahtoinen nainen käytti normaalia puhetapaansa suhteellisen vaimealla volyymilla, korvani saivat vieläkin aivan kuin shokin, niin täydelliseen hiljaisuuteen oloni oli vaikiintunut. Vaikka nykyinen ympäristöni ei ollutkaan enää verrattavissa vihkimyskammion täydelliseksi järjestettyyn rauhaan, se oli silti edelleen syvällä maan alla, kaikkien äänivärähtelyiden ulottumattomissa. Ehkä Amentan pyramidikin oli vielä ainakin osittain sen yllä, viimeisenä sinettinä, jonka tarkasti valikoitu muoto käänsi meluisan maan äänet kohti loputonta taivasta. Pyramidin tiiviin ja kiillotetun pinnan aluskerros oli rakennettu huokoisesta kivistä, jonka tarkoituksellisesti ilma- raotettuun välyssokkeloon loputkin äänivärähtelyt kuoleentuivat. Siksi Amentan vuori oli paitsi vihkimysmatkalta palaavan neofyytin kiintopiste maan sfäärissä, myös täydellisen hiljaisuuden tuottamisen instrumentti. Se esti syvälle kallioperään louhitun kammionsa valonsäteettö- mässä pimeydessä ja luonnottomassa äänettömyydessä normaalin aisti- misen tavan ja suljettujen aistien aukoista alkoi vähitellen erottua se korkeampi todellisuus, josta minäkin olin Tee- Ahtin matkallani osalli- seksi päässyt.

Astelimme mysteereihin vihittyjen ikuisessa tajunnallisessa ydinrau- hassa ulos kammioista, jonka paksut seinät olivat olleet kotini kahden Seebultonin päivän ajan. Pinnallisemman maallisen reunamieleni olo oli silti ristiriitainen, levoton ja jopa outo, sillä olin vähitellen tottunut yksinäisyyteen ja mieleni inhimillinen osa ymmärsi maailmaan paluun olevan myös haavoittumiselle ja maailman tummuneelle yleissävyllä antautumista, vaikka laajan mysteeritemppelin alueella vielä toisaalta vallitsivatkin ne syvällisen aitouden ja veljellisen sopusoinnun olosuh- teet, joihin olin tottunut koko pitkän neofyyttikauteni ajan. Jotain uutta oli kuitenkin tulossa. Se roikkui lähestyvässä ilmassa, kuin synkkä il- moitus sanattomasta uhasta ja siinä oli lyijynraskas itsekeskeisyyden tunnelma.

Vähittäinen melusaasteen voimistuva kohina alkoi saavuttaa herkis- tyneet korvani ja ymmärsin sen pauhun olevan maailman melskeen yleisääntä, joka oli kietoutunut kuulokykymme totunnaisuudeksi ja huomaamattomaksi yleistilaksi. Se oli läsnä kaikkialla sielläkin, mitä olimme hiljaisuutena tottuneet pitämään.

Nousimme kohti maan pintaa kallioon louhittuja ja jatkuvien ovien sulkemia portaikkoja pitkin, kunnes saavuimme kuljetinasemalle, joka johti keskussaarelta ulos. Astuimme asemalla odottavaan orikhalkion-koppiin, joka oli kutakuinkin pienen huoneen suuruinen. Sen himmeäksi kiillotetuilla seinustoilla oli kankaalla verhoiltuja istuimia ja asetuimme niille siksi ajaksi, joka tältä hienolta muinaisten Horusten luomalta välineeltä kului ajaa keskipisteestä toiselle saarikehälle, jossa valkoseinäinen viisauden temppelikin sijaitisi. Toinen saarikehä oli keskimmäinen niistä kolmesta veden ympäröimästä saarirenkaasta, jotka muodostivat muinaisen Poseidonin ytimen ja jonne kaikki hallintoon ja viisauteen liittyvä toiminta oli sijoitettu.

Nousimme lopulta maan kamaralle pyöreässä lieriömäisessä kuilussa, jonka ulkoseinustaa kiveen hakatut portaat kiersivät yhä ylöspäin, kuin jumalten maailmaan johtava väijäämättömän kehityksen spiraalipolku. Kuilu oli sijoitettu suoraan alueen korkeimman tornin alle ja se oli sama torni, johon Amos-Khep oli jäänyt päivystämään temppeliuntaani. Olin palannut lähtöpisteeseen. Ympyrä oli sulkeutunut. Tiesin taas missä olin ja turvallinen tuttuuden tunne helpotti Tee-Ahtissa syntyneiden juurettomien tilavaihteluiden hämmentämää mieltäni. Kotipaikka ja tuttu ympäristö olivat ihmiselle tärkeitä, sijaitsivat ne sitten maan kolkolla pinnalla, tai korkealla ylemmän älytason sfäärissä.

Täysikuun täydentävä merkki loisti taivaalla ja vedin pitkästä aikaa keuhkoihini raikasta merentuoksuista ilmaa. Kivilamput paloivat kodikkaasti ja valaisivat himmeästi ympäristöäni. Näin ensi kertaa kaapuni värin, sillä kun olin maan alaisessa kammiossa pukunut sitä päälleni, se oli lähes valottomassa ympäristössä näyttänyt haalean värittömältä ja olin välinpitämättömän puolitietaisesti ajatellut vaatteiden olevan samanlainen valkoinen kaapu, joita olin käyttänyt temppelissä jo vuosien ajan. En ilmeisesti kyennyt havaitsemaan omaa loistettani, sillä olemukseni oli sen sisällä ja tavallaan *olin* se. Olin joka tapauksessa pukeutunut kirkkaan keltaiseen kaapuun, joka oli nyt uusi asusteeni. Loistin arvaatenkin muille suuntani mukaista keltaista valoa. Tai ainakin niille, joiden silmä oli laajempaan havaintoon vihitty.

Sali oli täynnä ihmisiä ja kun saavuimme paikalle, väkijoukko toivotti minut tervetulleeksi toistamalla yhtenäisenä kuorona sitä vahvasti ympäristöä resonoivaa alkuääntä, jonka olin kuullut soivan maajärjestelmän ylimmän tason portilla. Se oli ääni, josta kaikki värähtelystä ja va-

lostaa kudotut maailmamme saivat alkunsa. Se sielu, joka katsoi kyseisen rajan taakse, ei enää voinut ottaa osaa varsinaiseen ihmiskunnan nostamistyöhön, vaan hänen tuli *vaieta* ja ohjata tapahtumia kulisseista käsin. Havaitsin ääntä toistavan oppilaiden ryhmän muodostavan eräänlaisen yhteiskondensaatin, jonka ulkoasu oli syvän purppuran värinen. Näin väkijoukossa myös myötätuntoisen Sii-Loorin, joka ammensi herkkään tunneluontoonsa juhlanan tilanteen kokonaissävyä, kyyneliin saakka liikuttuneena.

Ylipappi Ptaḥ-Oru ojensi minulle kullalla päällystetyn valoon astumisen kirjan ja kolme muuta paksua nidettä, joihin olin nyt oikeutettu perehtymään. Sain käsiini myös vihittyjen symbolit, varstan ja koukkusauvan, joiden avulla olisin velvoitettu kasvattamaan ihmiskunnan viljastoa ja kulkemaan turvallisesti maan pimeässä yössä. Viimeinen rituaaliesine oli kultainen vihittyjen kilpi, joka asetettiin rinnalleni. Sen yksilöllinen muotoilu suojasi sydämeni viisautta maalliselta itsekeskeisyyden harhaopilta, jolla on monia muotoja.

Istuin vihittyjen pöytään ensimmäiselle kunnon aterialle moniin päiviin. Aurinko nousi vähitellen esiin väistyneiden Horusten horisontista ja kiipesi yhä ylemmäs, saaden silmäni tottumaan valoon. Tarjolla oli monenlaisia juhlaruokia, mutta kutistunut vatsalaukkuni ei kyennyt ottamaan paljoakaan vastaan. Maistelin silti herkullisia tarjoiluja pieninä annoksina ja huuhdoin ne alas raikkaalla lähdevedellä, joka oli peräisin seitsemän lähteen suuaukolta. Vuorilta huuhtoutuneet kivennäisaineet saivat veden hehkumaan hopeista valoa ja tunnistin nyt, kuinka vesillä on eroa. Mikäli kaikki elämän rakennusaineet siivilöitäisiin siitä pois, kuten Poseidonin kaupungin vedessä oli pakko tehdä, se menettäisi ruumista korjaavat ominaisuutensa ja muuttuisi pelkäksi janon sammuttajaksi.

Vatsani oli nopeasti täynnä mutta söin vielä jälkiruuaksi pienen annoksen mieliruokaani, viilennettyä Quetesh-haketta – joka on kuin gotua, mutta siihen oli lisätty juhlapäiville tyypillisiä lisäraaka-aineita. Kuuntelin samalla sitä korkeatasoista keskustelua, jota vihityt ympärilläni kävivät. Puhe ravitsi sielua, joka niin ikään tarvitsi oman päivittäisen annoksensa. Jos tätä jokapäiväistä sielunravintoa ei joskus jostakin syystä tarjolla ollut, tunsin oloni aina jotenkin tyhjäksi. Jos ympärilläni oli pelkkää passiivista viihdettä, johon ei voinut ottaa osaa, aloin nopeasti masentua. Mutta kun luova työ ja viisaat puheet olivat

läsnä, heräsin eloon ja tunsin, kuinka elämä on sittenkin loistavalla tavalla merkityksellistä.

Kun ateria oli syöty, silmäni osuivat viereisessä ulkopaikkakuntien vihittyjen pöydässä aterioivaan Pta-Horiin, joka oli tullut ilmeisesti Romanka-Puran temppelistä vierailulle pääkaupunkiin. Hän istui tyynenä ja rauhallisena kuten aina ja näytti siltä, kuin ei olisi kuulunut tähän maailmaan. Pta-Hor oli pitänyt minua silmällä jo kauan ja odotti ilmeisesti sitä hetkeä, jolloin näkisin myös hänet.

Koska ateria oli päättynyt ja monet olivat nousseet pöydistään ja muodostivat nyt pieniä ryhmiä ympäri suurta salia, myös minä nousin ylös ja astelin Pta-Horin luo. Kun olimme aluksi vaihtaneet kuulumisia iloisessa jälleennäkemisen hengessä, tämä ruumiiltaan nuori mutta vanhan sielun tunnelmaa säteilevä mies sanoi yhtäkkiä hyvin painavasti, aivan kuin ainoastaan se mitä nyt kuulisin olisi merkityksellistä, ei mikään muu:

- Minulla on valtuutus muodostaa ketju, joka johtaa Melkisekin maailmanjohdon sisäisiin toimiin.

Katsoin Pta-Horia kysyvästi. Hän hohti hopeista valoa, jossa kierteli syvän purppuran värisiä voitiä. Ne saapuivat sielunmunan keskuksesta ja kiersivät sen äärilaitaan, kadotakseen jälleen peittävään seokseen, joka muistutti hieman kiehuvaa vettä.

- Mitä tarkoitat, kysyin ja odotin jo niitä juhlallisia ja outojakin vastauksia, joita Pta-Hor tällaisissa yhteyksissä usein käytti.

- En voi sanoa tarkemmin, mutta Shemsu-Horin jumalallinen päämies Melkisek odottaa sinua vierailulle kolmen Seebultonin päivän kulluttua, täsmälleen kolmannella ajanhetkellä. Muistutan sinua tämän tapaamisen vahvistetussa tajunnallisessa muistossa yhä uudelleen: älä jätä toteuttamatta pienintäkään yksityiskohtaa siitä maallisesta suoriteketjusta, jonka hän sinulle avaa. Minun huuleni ovat tästä eteenpäin sinetöidyt.

Sanottuaan tämän, hän vaihtoi yhtäkkiä puheenaihetta, mutta ymmärsin saaneeni viestin *ajan herralta*. Se oli puettu siihen muotoon, joka saattoi läpäistä ajassa toimivien verhon, mutta ei rikkonut sitä vaitiolon lupausta, joka satoi niitä, joille näkymä aikaan oli avoin. Korkeimman tasoon vihittyjä satoi hämmennyksen tuuliin sidottu laki, jonka saattoi kiteyttää sanoilla: "Se joka tietää, ei kerro. Se joka kertoo, ei tiedä."

Keskustelimme tovin, mutta sitten Pta-Hor nousi seisomaan ja sanoi hänelle tyypillisellä vakuuttavalla ja painokkaalla, mutta samalla risti-riitaisesti äärimmäisen rennolla ja välinpitämättömällä äänellä:

– Minun on nyt mentävä. Tapaamme vesikäärmeen vuonna.

Liitimme kätemme hetkeksi vihittyjen käsiotteeseen ja mies kääntyi kannoillaan, kadoten väkijoukkoon.

Kävin hämmentyneenä läpi Atlantiksen vuodenkiertoa. Kuunkiertämät oli jaettu kahteentoista osaan taivaankannen sektoreiden pyhän luvun mukaisesti ja niiden lisäksi oli muutamia ajattomuuden juhlapäiviä. Vuodenkierto oli jaettu eläinvuosiin ja elimme juuri nyt kuonoturkisarven maankiertovuotta. Seuraava periodi oli kuitenkin sapelihammasleijonan vuodenkierto, enkä ollut koskaan kuullut puhuttavankaan vesikäärmeen vuodenkierrosta.

Ajatukseni keskeytyivät, kun joku koputti selkääni.

– Rauhaa ja terveyttä, sanoi ääni, jonka pitkäaikaisen tuntemisen kerryttämä kuulomuistikuva heti vahvasti kuuluvan koulutoverilleni Zo-Semille, joka oli lähtenyt opiskelemaan arkkitehtuuria Iguuriin ja vähitellen kadonnut elämästäni. Käännyin ympäri ja edessäni todella seisoi minulle niin tuttu lapsuudenystävä, yllään arkkitehtien hiekkakiven värinen kaapu. Hänen kasvonsa olivat siinä hyvältätahtoisessa virneessä, jonka muistin niin hyvin. Lapsuuteni huolettomilta ajoilta virrannut unohtunut tunnelma, joka oli tehnyt leikeistä ja olemisesta jotenkin salaperäisellä tavalla maagista ja totta, liittyi mieleni syövereistä hetken välähdyksenä tähän yllättävästi syntyneeseen ajalliseen tapaamiseen.

– Mitäs sinä täällä, sanoin iloinen hymynvire kasvoillani ja annoin silmieni loistaa. Tunsin herkkyyden tuottamalla uudella aistillani Zo-Semin puhtaata tajunnan ja näin hänen ilosta väreilevän sielunmunansa vaaleanpunaisen kuplinnan.

– Sain kutsun juhlaasi ja olin muutenkin sopivasti Poseidonissa. Olen lähdössä itämaahan. Välissä olevan meren kaakkoislaidalla, jokimaassa, on käynnistymässä suuri rakennushanke, ja minut on valittu sen toteuttamisdelegaatioon.

– Mitä sinne rakennetaan?

– Sinne tulee suuri tiedon varasto ja sen ympärille nousee vähitellen kokonainen pyramidipuisto, jonka keskuksena on samanlainen vihkimyspyramidi, kuin Poseidonissa. Ensin rakennetaan suuri tietovarasto, koska sillä on kuulemma kovasti kiire. Menemme ensin paikalle mittai-

lemaan, merkitsemään rakennusten paikkoja ja laatimaan karttoja. Alueesta on tarkoitus tehdä tähtitaivaan kuva.

– Minkä suunnan, kysyin.

– Ilmeisesti taivaanekvaattorin nykyisessä aamusuunnassa sijaitsevan kolmen kuninkaan tähdistö on tarkoitus esittää peilikuvana.

Mieleni täyttyi hetkeksi ihmiskuntaa ohjaavasta reitityksestä, jonka monimutkaiseen kudokseen sain väläyksenomaisen hennon otteen: Shemsu-Horin hankkeet olivat usein hyvin laajoja ja pitkäaikaisia, eikä niiden lopullisia tarkoituseriä avattu kovinkaan suurelle toteuttajaportaalalle. Niin oli kuulemani mukaan parempi, sillä puolijumalten tiedossa on aina jotakin sellaista, jota pieni ihminen ei ajallisesta perspektiivistään voi ymmärtää. Shemsu-Horin hallinto käytti päätöksissään aina myös tulevaisuuden säätäjän avainta ja käsittääkseni oli niin, että se mitä toimilla näytettiin hakevan, olikin usein vain sekundaarinen toimi, jonka oli tarkoitus mahdollistaa varsinainen, joka oli vielä piilossa inhimillisen silmän kapealta katseelta.

Istuimme tarinoimassa kaikesta mahdollisesta pitkälle päivään, kunnes meidän tuli uudelleen nälkä. Väki oli jo lähtenyt suuresta salista. Ainoastaan pari noviisia siivoili paikkoja ja puhdisti tammisia pöytiä.

– Minun on käytävä äitini talolla. Lähdetkö mukaan, kysyin. – Voisin samalla esitellä sinulle paikkoja täällä viisauden temppelissä. Vihityillä oli oikeus tuoda kysymättä temppeliin muualla papeiksi vihittyjä henkilöitä.

– Sopii minulle, vastasi Zo-Sem.

Nousimme ylös ja kävelimme suuren salin halki ovelle, josta käännyimme vasemmalle, kahden korkean rakennuksen välissä kulkevalle kapealle kujalle, jonka kiiltäviksi kuluneet kivilaatat muodostivat sisätien tunnun, vaikka olimmekin ulkona ja korkealla yllämme aukesi sinisen taivaankannen hehkuva raita. Johdatin Zo-Semia hyvin hoidettujen rakennusten avarista porteista tasapainoisiin peristyylipihoihin, sekä koristeellisiin ankhumenu tyyppisiin sisäpuutarhoihin. Esittelin hänelle allegorisiin sijoitteluihin asetettuja massiivisia patsasryhmiä, viisaita seinäkaiverruksia ja lattian alle piilotettuja kryptoja, sekä valeovin hämättyjä sanktuaareja, kappeleita ja kirjastoja, kunnes lopulta saavuimme temppelialueen keskustassa sijaitsevaan suureen hypostyylihalliin. Puikkelehdimme sen korkeiden pylväsrivien lomitse ja saavuttuamme ytimeen, istuimme puuttuvan pylvään puhujakorokkeen reunalle. Koko

paikassa leijui käsin kosketeltava viisauden tuntu, ja kerroin arkkitehtiystävälleni, että keskuspylväikkö oli yli 40 000 vuodenkiertoa vanha. Sen värikkäästi maalattu ja kauttaaltaan kaiverrettu pinta oli entisöity jo edellisen baktunin aikana, mutta oli silti vieläkin melko hyvässä kunnossa. Itse pylväikkö oli täälläkin rakennettu kovasta, uudelleenjärjestetystä kivistä, mutta se oli laadultaan erityistä ja tätä harvinaista materiaalia nimitettiin "Shemsu-Horin kiveksi". Pieni vääjäämätön rapautuminen kuului toisaalta myös asiaan, sillä patina muistutti ajan kulusta ja asetti ihmisen egon nöyryyden perspektiiviin, sillä ilman aitoa nöyristelemätöntä nöyryyttä ei ollut viisudentajuakaan: "kun ihmisen mieli on itseään täynnä, sinne ei jumalallinen enää sovi", sanoi vanha sananlaskukin.

– Mahtava paikka, totesi Zo-Sem. – En ole nähnyt tällaista luonnon muotoja kertaavaa pylväsarkkitehtuuria missään muualla. Se on varmaankin haluttu pitää Poseidonin viisauden temppelin ainutkertaisena ominaisuutena.

– Mitä tarkoitat?

– Esimerkiksi sitä, että luonnon monimuotoisuudesta saatuja tukirankojen malleja käytetään näiden pylväskapiteelien päissä ja ne on aseteltu siten, että pylväikön ulkokehällä lootuspäät ovat nupullaan, mutta keskustaa kohti kuljettaessa ne vähitellen avautuvat.

En ollut itse osannut sanoittaa ympäristön muotokieltä, sillä minulta puuttui harjaantuneen silmän tuottama havaintokyky, joka tuotti olennaista herkkyyden materiaalia syvällisten johtopäätösten tekoon. Paikasta huokuva kokonaisuus muistutti hieman monimuotoista luonnonjärjestystä, ja siinä vallitsi jokseenkin samanlainen tunnelma kuin vaapaasti kasvaneessa metsässä. Tärkeässä roolissa olivat myös tasapaino ja kertaava koristeellinen kauneus, sillä pelkkä pelkistävä käyttöfunktio vei atlantilaisen ymmärryksen mukaan ihmisen sielusta palan.

Esittelin Zo-Semille myös viisauden temppelin hienosti toimivaa organisaatiota. Kaikille oli oma kiertävä tehtävänsä, joka mahdollisti maailmassa kiinnipysymisen ja alhaisen vakiintumistason, mutta työtä ei missään tapauksessa ollut liikaa, jotta se olisi syönyt kaiken suoritusenergian ja tajun olennaisuuden hengestä.

Kävimme seitsemän lähteen puistossa ja nautimme sen virkistävästä vedestä, jota tuntui virtaavan ikuisesti tuntematonta maanalaista reittiään pitkin. Lähdelehdon luonnonrauha oli aina pysäyttävä kokemus ja

ymmärsin vihityn uudella aistillani, että puron solinaan yhtyvä linnunlaulu kertoi jonkinlaista maapallon ikuista tarinaa. Kävelimme lopuksi paksun ja leveän keskuspylonin sisään sijoitettuun majapaikkaani, johon temppelin sisäinen lähetti toi parhaillaan virallista tiedonantoa.

– Sinulle on kirje, sanoi vanha elämänsäkolhima Merx-Car, joka oli ollut kanssani samalla noviisiluokalla. Hän oli postivuorossa, joka kesti aina yhden kuunkierron ajan. Sitten paikalle kierrätettiin uusi työntekijä ja lähetti siirtyi muihin tehtäviin, vaikkapa puuverstaalle. Viisauden temppelin järjestykseen kuului, että kaikki osaavat kaikkea ja ymmärsin nyt paremmin mihin se liittyi, ja mikä piilotettu allegorinen merkitys siinäkin oli kyseessä. Se symboloi sitä laajaa näkemystä ja yleistietoa ja taitoa, joka oli tarpeen, jotta yhteyksiä näkevä viisaus voisi syntyä. Maailmanarvoitus avautui nimenomaan kokonaisuuden oikeanlaisella hahmottamisella, kun taas pelkästään yhteen ruutuun keskittyvä likinäköisyys sitä häivytti. Juuri siksi kukaan noviisi ei ollut vapaa työkierrosta, paitsi ne, joilla oli retriitti, tai tiivistä opiskelua. Toisaalta työvuorot olivat leppoisia, eivätkä vieneet paljon aikaa. Käsitaitoyhteys ja kokonaisuuden taidot ikään kuin liittyivät siihen viisauteen, jota temppelissä muutoin opetettiin ja ilman tätä arkipäivän monitahoista kyvykkyyttä ihminen olisi helposti pelkkä kuiva teoreetikko, jolla ei ollut todellista yhteyttä asiaan, vaan se oli ulkopuolelta painettu vieraskuva ilman sydäntä.

– Kiitos, sanoin Merx-Carille sopivan ystävällisesti. En halunnut antaa itsestäni pienintäkään vaikutelmaa, että olisin jotenkin hänen yläpuolellaan, koska minut oli vihitty mysteereihin, mutta häntä ei, eikä hän koskaan kenties sille tasolle yltäisikään, sillä miehen sielunmunassa näkyi liikaa reikiä, joita hän piti aisoissa käyttämällä voimakasta tahtoa. Samalla kun avasin kirjeen, virtasin hänelle nostavaa voimaa ja inspiraatiota.

Kirje oli Poseidonin hautausvirastolta ja arvasin sen sisällön. Se oli virallinen tiedonanto siitä, jonka jo tiesin: Äitini oli kuollut. Polttohautaus olisi kahden päivän kuluttua ja minun tehtäväni olisi valuttaa tuhka mereen Poseidonin lahdella. Virasto hoitaisi kaikki kuoleman käytännön järjestelyt, sillä surun painamaa omaista ei haluttu raskauttaa liialla ylimääräisellä painolastilla. Tämä oli tietenkin ilmaista, kuten kaikki Shemsu-Horin hallituksen palvelut, joita hoiti lukuisten virkamiesten joukko. Viime aikoina oli kuitenkin noussut esiin erilaisia toi-

mijoita, jotka vaativat toimistaan maksua. Ne, joilla oli liikaa varallisuutta, käyttivät tätä mahdollisuutta kansasta erottautumisen välineenä ja saivat samalla osakseen merkityksettömiä lisäpalveluita.

Kävelimme hiljaisuuden vallitessa äitini talolle, enkä kuullut ympärilläni kaikuvia Poseidonin kauppiaiden huutoja. En kuullut vaunujen kolinaa, tai joukkokokoonantumisten aiheuttamaa puheensorinaa. Silmänurkastani näin kuitenkin mustaan kaapuun pukeutuneen miehen ja hänen ympärilleen kertyneen suurehkon väkijoukon. Mustat manipulaattorit olivat siirtyneet päivätyöhön myös täällä Poseidonissa.

Äitini talo oli hiljainen. Sieltä puuttui elämisen henki. Kiitin onneani, että minulla oli kuoleman herran arvomerkki. Kuinka surullinen tällainen ero olikaan niille, joilla ei ollut syvähavainnon kykyä ja siitä kumpuavaa tietoa kuoleman väliaikaisuudesta. Hoidin muutamia asioita ja palasin yksin kotiini viisauden temppelissä. Olin tehnyt päätöksen helpottaa kaikin voimin sitä suurta surua, jota kuoleman tuntematon vieras aiheutti tietämättömälle kansalle.

2

Varhain seuraavana aamuna olin Poseidonin tapahtumatorilla suuren kyltin kanssa, johon olin kirjoittanut atlantilaisella kuvakirjoituksella: ”Kuolema ei ole loppu”. Olin maallisessa mielenosassani vieläkin surullinen äitini poismenon johdosta, mutta koska tiesin enemmän, halusin kantaa korteni kekoon yhteiseksi hyväksi, sillä moni oli ollut tai tulisi olemaan saman suruntäyteisen kohtalon edessä. Juuri nyt oli siihen oikea ajanhetki.

Torin varsinainen polttopiste oli louhittu tasaisen laatoituksen pintaan suppilomaiseksi syvänteeksi, kuten monet muutkin Atlantiksen tiilat, sillä kyseinen ylimääräisen pinnan poislouhimisen tapa oli yleinen koko valtakunnassa. Maahan kaivetun tapahtumatorin ydin oli symmetrisen pyöreä, alaspäin kapenevan muotoinen ja sen reunat muodostuivat portaista, joilla saattoi istua. Kaikki istuimet olivat ruskeaa, vulkaanista Atlantiksen basalttia, jonka pinta oli hioutunut kiiltäväksi ja kulu-
nut kuopalle lukuisten istujien takamusten kuluttamana. Siilon alimman kohdan keskustassa sijaitseva, muutamalla portaalla varustettu puhujakorokekivi oli melko korkea, niin että kulloinenkin esiintyjä oli

mahdollisimman hyvin näkössä. Ympärilleni oli kertynyt pieni uteliaiden joukko. Työnsin kylttini varren alaosan kivipinnassa olevaan reikään, kiipesin korokkeelle ja hieman yleisöä silmäiltyäni aloitin puheen:

– Kuolema ei ole loppu, vaan uusi alku. Sielu kiertää tuonpuoleisen ja tämänpuoleisen kehää, kunnes se on valmis jäämään alkuperäiseen kotiinsa, joka on ylimaallisessa ilossa ja pysyvässä onnessa. Tarvitsemme sielumme kehityksessä nyt maaelämien aistimistapaa, sillä ilman sitä kehityksemme pysähtyy. Ruumis on sielun asuinpaikka maallisessa toimintaympäristössä, mutta se vapautuu unen aikana ja voi sopivan harjoituksen myötä käydä tuonpuoleisen valtakunnissa, jotka on kokoonpantu paljon hienojakoisemmasta aineesta ja joiden aistiympäristö on erilainen. Koska ihmisellä ei vielä ole sen maailman aistimiseen tarvittavia sielullisia elimiä, hän näkee ne nyt vääristyneesti mielensä unien läpi.

Yritin valita sanani mahdollisimman kansantajuisesti, mutta huomasin heti, että niistä tuli näin löperöitä ja valjuja: Puheeni muistutti uskonnollista paatosta, joka saarnasi kuulemaansa, ei tietämäänsä. Jatkoin kuitenkin ja minua siivitti se surullinen näky, jonka olin nähnyt tunnesfäärin alemmilla tasoilla Tee-Ahtissa. Entä jos voisin vaikuttaa ihmisiin ennaltaehkäisevästi:

– Ihmisen on hyvä elää puhdasta elämää, ja pyrkiä eroon riippuvuuksista, sillä niiden kuluttaminen tuonpuoleisen tantereilla on tuskallista ja vaikeaa. Halut eivät lisää onnellisuutta, vaan vähentävät siitä nauttimisen kykyä. Ihmisen on hyvä oppia täällä maan päällä auttamisen ja hyväntekemisen tapa, sillä juuri sen takia synnymme ja rajan takana yritämme muistuttaa itseämme, että epäitsekäs elämä on suuri määränpää ja pysyvän onnen tae jo tässä maallisessa elämässä. Aina kuitenkin hairahdumme alemman mielemme itsekkyyden houkutukseen ja se aikaansaa meille vaikeuksia. Unohdamme jatkuvasti olennaisen ja keskitymme sen sijaan turhaan ja vastakohtaansa sidottuun.

Puhuessani seurasin katseellani mustaa kaapua, joka lähestyi etuoikealta. Siihen pukeutuneen miehen sielunmuna säteili punaista kiukua, joka näkyi pistemäisinä levottomina muodosteina sen kentässä. Sielunmunan mustassa pohjavärisssä eli synkkä ilmoitus, joka kertoi miehen saavuttavan aukiolevan aitoutensa habituksen ulkoisen sielunrakenteen avulla, joka eli pahoista teoista, jotka tilapäisesti purkivat

VIISAUDEN TEMPELIN MYSTEERIVIHITTYJEN LOOSHI TAISTEE
VEITSENTERÄLLÄ MUSTAN USKONNON INVAASIOTA VASTAAN.
IHMISKUNNAN TULEVAISUUS ON VAIN PIENEN RYHMÄN KÄSISSÄ. ONKO
SUURI KOHTALO PAKOTETTU TOIMIMAAN, VAI KYKENEEKÖ VALKOINEN
PAPISTO VIELÄ SAAVUTTAMAAN OSAVOITON.

PLATONIN TARINAN KEHYSTÄMÄ ROMAANI ATLANTIKSEN VIIMEISISTÄ
AJOISTA KERTOO HISTORIALLISTEN TARINAN MUINAISESTA
SAARIVALTIOSTA, JOKA KANTOI AIKAKAUSIEN AJAN PYSYVÄN
ONNELLISUUDEN AVAINTA. TARINASTA HUOKUVA VALO JA VIISAUS
VALAISEE KIRKKAALLA KIVILAMPULLAAN MYÖS NYKYAJAN
TABULUONTEISTA JA TUNNISTAMATTOMAKSI KÄYNYTTÄ
MAAILMANREIKÄÄ.

